

[Brusvang.]

at man skal stræbe imod en forbundsstat. Jeg er enig i, at det er ikke en realistisk tanke i dag, men jeg vil være tøvende ved på forhånd at sige, at det aldrig kan blive en realitet.

Derimod er jeg meget glad for den definition, som statsministeren et andet sted har af, hvad man i praksis forstår eller bør forstå ved en europæisk union. Det er nemlig ganske enkelt, som statsministeren har sagt, det samlede sæt bestræbelser, som de ni i fællesskab udfolder som svar på den europæiske økonomiske og politiske udfordring, der ligger i den situation, vi lever i. Men hertil ville jeg godt for at gøre definitionen komplet, hr. statsminister, tilføje, at efter centrum-demokraternes opfattelse skal det, vi gør inden for EF, også være et svar på den udfordring, der ligger i den sikkerhedspolitiske situation. Vi har jo alle sammen i de sidste dage læst disse redegørelser, som man har modtaget i forsvarsudvalget; jeg skal ikke gå i detaljer med dem, men man er klar over, hvad jeg mener.

For centrum-demokraterne er der en nøje sammenhæng imellem økonomi, politik og sikkerhedspolitik. Vi mener ikke, at man kan trække en streg og sige: her er økonomiens område, nu går vi over i det politiske, så igen en streg, og så går man over i noget tredje, der hedder sikkerhedspolitikken. Det er emner, der hører sammen på mange forskellige måder, indvirker på hinanden, er forudsætninger for løsninger på de forskellige områder. Der er en meget nøje sammenhæng.

Derfor ser centrum-demokraterne også EF's videre udvikling imod en enhed som en udvikling af afgørende betydning for, at der kan blive et fornuftigt forhold imellem Europa og USA, at der kan blive et fornuftigt forhold imellem Europa og den øvrige verden, og at NATO i virkeligheden kan få sin egentlige betydning, sin egentlige værdi, hvad den jo først får, når der på den europæiske side er en økonomisk og politisk velstabiliseret, stærk enhed.

Efter centrum-demokraternes opfattelse bør derfor EF-samarbejdet omfatte samtlige vitale samfundsfunktioner, hvor en harmonisering er relevant. Hr. Guldberg nævnte i sit indlæg nogle eksempler; det var spørgsmålet om valutaproblemerne, det var spørgs-

målet om løsning af disse problemer og disse problemers sammenhæng med arbejdsløsheden. Jeg er enig. Vi kunne nævne en lang række af den slags, men indstillingen fra vor side er altså den, at hvor det er relevant med en harmonisering af vitale samfundsfunktioner, vil vi være med til at fremme den.

Om vetoretten dette: centrum-demokraternes opfattelse er, at det er fornuftigt at fastholde Luxembourgforliget fra januar 1966, men det er også centrum-demokraternes opfattelse, at anvendelsen af vetoretten bør begrænses mest muligt, for selve dette at gøre brug af et veto er imod fællesskabsideen. Derfor har vi hos CD overvejet, om en vej frem måske var, at man fandt frem til klart definerede områder, hvor man sagde: her bør man i hvert fald ikke gøre brug af vetoretten. Socialdemokratiets ordfører, hr. Erik Holst, kom med en idé, der i og for sig var parallel hermed, men tog den anden side af sagen, idet hr. Erik Holst sagde: vi kunne jo også gøre dette, at vi for at undgå misbrug af vetoretten udskilte de områder, hvor det var rimeligt, at et veto blev anvendt.

Men hvad enten man går den ene vej og siger: her bør den ikke anvendes, og definerer det, eller man går den anden vej og prøver at definere, hvor den bør anvendes, er det det samme sigte, nemlig at den ikke skal misbruges, men skal begrænses.

Så vil jeg også godt som centrum-demokrat sige, at jeg er egentlig ganske tryk ved at lade udviklingen og udviklingens behov bestemme også i dette forhold, for vi må ikke glemme, at det, man kalder for praksis, er et juridisk meget, meget stærkt moment. Praksis er noget, der også ifølge gældende dansk ret kan ændre en gældende af dette folketing vedtagen lov, ja, som kan ændre en af dette folketing og de dertil hørende organer i øvrigt vedtagen grundlov. Derfor er der ikke spor i vejen for at tænke sig, at efterhånden som udviklingens behov kræver det, kan praksis også ændre på enkelte af Romtraktatens bestemmelser i en gunstig retning.

EF og militærpolitikken. Jeg vil også gerne her henvise til hr. Guldbergs udtalelser, således som de for lidt siden af hr. Maigaard blev citeret fra Europa-Parlamentet. Konklusionen af hr. Guldbergs stillingtagen i Europa-Parlamentet var jo den, at der er en